

Postřižinský pivovar Nymburk

Pivovar Nymburk založený v roce 1895, Bohumil Hrabal a Postřižiny patří neodmyslitelně k sobě.

Známý spisovatel Bohumil Hrabal žil v Pivovaru Nymburk v letech 1919 - 1947. Život v pivovaru barvitě popsal ve své knize Postřižiny, ale rovněž ve vzpomínkách Můj pivovárek.

Nymburský pivovar užívá jako obchodní značku pro tuzemský trh název Hrabalova díla Postřižiny – Postřižinské pivo. Název Postřižinské pivo dal nymburskému pivu sám spisovatel a rovněž písemný souhlas k užívání značky. Pivovar Nymburk můžete také osobně v rámci exkurze navštívit a sami ochutnat Postřižinské pivečko.

Bohumil Hrabal : Můj pivovárek

Když mi bylo šest let, v tom roce 1920, tak jsme se s rodiči a bráchou nastěhovali do nymburského pivovaru a je jsem začal vnímat všechny ty krásy, které mě obklopovaly. A byla před okny kuchyně a pokoje ohromná zahrada, všechny druhy ovoce tady se táhly až ke sladovně, vzácné Špendlíky a jabloně a hrušky a nakonec řady ořechů a těsně u humen aleje Švestek... A já jsem zvolna se rozhlížel a vstoupil jsem do maštálí, kde byly čtyři páry těžkých koní a dva páry pivovarských volů a já jsem brzo vstával a díval jsem se, jak kočí pomalu kširují koně a zvolna až k výstavu piva a tam jsem viděl jak pivovarští vykulují sudy a kočí je nakládají na těžké vozy, pak přivádějí kočí ty dva páry volů a nakládají na valníky sudy, na každý vůz ještě se naložil veliký sud s drčeným ledem a potom se rozváželo pivo po hospodách v městě a na vesnice nymburského okresu... 0 prázdninách jsem měl tu čest a mohl jsem s kočím na šejtroku kočírovat a tak jsem poznával vesnice dokonce až na Loučeň jsem se dostal... Ale já jsem díky tomu, že k nám přijel strýc Pepin, a sladovničel, já jsem poznal i humna a tady bylo nejkrásněji.. vzkličení ječmen voněl a já jsem i si mohl do něj lehnout a cítil jsem jak ten ječmen je teplý, jak klíčí...

A sladovničel si při práci zpívali a já jsem se strýcem s nimi sedával v šalandách a díval se, jak sladáci si vaří na kamnech, jak stahují herinky a jak pijí pivo a jak dovedou být veselí a jak si dovedou ze strýce Pepina dělat legraci... A tak jsem poznal všechny ty postupy, než z ječmene se stane slad, všude to vonělo a já jsem rád přešel mostem, který spojoval sladovnu s varnou a tak jsem se ohromený díval jak se vaří pivo v ohromných mosazných kádích, jak mladinka pak rourami se dostává až na štoky, kde se rozlívá na veliké pánve ze kterých se kouřilo a voněla ta mladinka přes řeku až do města a lidé si libovali, říkali, to je krásná vůně, to bude zase lahodné pivo... a já jsem za rok už znal všechny práce v pivovaru, rád jsem sedával v bednárně a nemohl jsem se vynadívát na ty práce bednářů, kteří mocnými sekerami z dýh sestavovali sudy, tady zase byla jen a jen vůně smoly a třísek z dubového dřeva, jindy jsem se díval jak se požahují sudy, jak na otáčecích hřídelích se otočejí vysmolené sudy a otvorem plnicím se kolem sudů line modrý kouř do sudů vstříknuté smůly, i strýc Pepin tady pracoval, tak jako ostatní v zástěře, vzal sud, nahodil si jej kolenem, narazil na jehlu, která vstříkla do útrobu sudu horkou smůlu z rozpálených požehovacích kamen... A jindy jsem sledoval bednářského mistra jak spouštěl na drátu hořící svíčku do sudů připravených aby do nich bylo stočeno pivo, sledoval jsem jak mistr byl zárukou toho, aby sudy byly čisté, aby smola neodprýskala... vcházel jsem do spilky a tak jsem viděl spiláky jak se naklání nad spiláckými káděmi, jak sledují kvasný a zrající proces piva, viděl jsem, jak mají šály, protože tady všude je zima, za zdí se tyčí ta hora čtyř pater ledu, procházel jsem kolem padesátihetolitrových dubových sudů, kde zrál pivo v ležák... díval jsem se, jak nebezpečná práce je plnit pivo ze sudů do lahví...viděl jsem všude kde se pivo vaří, tam se sice dobře daří, ale je to práce pro mužské, kteří někdy musejí pracovat nejen v chladu, ale jen a jen ve světle lamp a žárovek.

A za to čtvrt století jsem došel poznání, že i dnes dovedou lidé pracující v pivovaru nejen si zazpívat, ale dovedou být i veselí a mají smysl pro humor tak, jako to bývalo když tady pracoval strýc Pepin. Nyní jsem už starý pán, ale kdykoliv se mi zasteskne, stačí zavřít oči a vzpomínka je tady, je tady všechno to co bývalo nejen v Nymburce za čas mého dětství a mládí, ale hlavně, jak vypadal a jak žil můj starý pivovárek a mými rodiči a bratrem a našimi přáteli, ale já vidím všechny ty dělníky a všechny ty sladovníky a vaříče, dokonce jasně je přede mnou i náš domovník. Vzpomínám, že ten můj pivovárek si mohl dopřát jen luxus, a měl svoje nářadí, svoje šetky a i svoji jámu na vápno, protože kde se pivo vaří, tak musí být čistota nejen uvnitř, ale i zevně. A tak si myslím, že když za pět let bude pivovaru sto let, že státní podnik by si mohl dopřát taky ten luxus a mít na trvalo zaměstnané dva zedníky a tak navázat na tradici mého, pro mne tak drahocenného pivovářku...

Kersko červenec 1990